

„den Forhøielse“ tilføies i Parenthes: „den i Almindelighed saakaldte halve Forhøielse.“ Grunden, hvorfor Udvalget har troet det rigtig paa denne Maade at betegne denne Forhøielse eller at hentyde til Naturen af denne Forhøielse, hvorom det Følgende af Paragraphen dreier sig, er den, at der med Hensyn til en Deel af disse Raadnerstæder, navnlig før den delvise Skylsfættning i Slutningen af forrige Aarhundrede fandt Sted, findes endeel contractmæssige Forhøielser af Canon, Contribution og Landgilbe til Fordeel for de Gaarde, hvortil disse Raadnerstæder i sin Tid henhørte. Nu er det imidlertid klart, at det, som Udvalget vil ramme, kun er den Forhøielse, som har fundet Sted med Hensyn til Godtgjørelsen for visse Skatter og Ydelser til Stat og Commune, som tidligere have været udredede af Gaardene for disse Raadnerstæder, men slet ikke de andre contractmæssige Forhøielser. Man vil altsaa efter Udvalgets Mening forebygge Misforstaaelser og Ulemper, naar man ved den indfødte Parenthes betegner, at det, der er Lovens Gjenstand, er den efter den der almindelige Udtryksmaade saakaldte halve Forhøielse. Dette vil ikke kunne medføre Misforstaaelser, men ganske vist tjene til at forebygge saadanne, hvis Følge vilde være den, at man nægtede Gaardene Noget af det, som contractmæssig tilkommer dem. — Med Hensyn til Handelsstedet Marstal finder noget særegne Forhold Sted, og det lader sig neppe nægte, at denne Plads ved Lovens Gjenemførelse vil faae en noget sværere Byrde end Betsøbet af de Afgifter, som den tidligere har udredet. Den Beregning, som er opstillet i Betænkningen, viser, at Differentien mellem, hvad Marstal tidligere har svaret, og det, som nu vil komme til at paahvile den, er 155 Rd.; naar man nu, saaledes som Udvalget har gjort, afrunder disse til 150 Rd. og capitaliserer dette Betsøbet, vil det komme til at udgjøre en Sum af 3,750 Rd. Udvalget har nu meent, at der er Grund til at komme Marstal Noget til Hjælp ved Redfættelse i Bygningsafgiften med 330 Rd. i 8 Aar, altsaa til 1ste April 1875, hvilket capitaliseret vil blive 2,640 Rd., altsaa betydeligt mindre end Capitalisationssummen af det Betsøbet, jeg først nævnte. Dersom man gaaer ind paa dette Endringsforslag, vil det

berøvet bevirkes, at Bygningsafgiften i Marstal i 8 Aar vil komme til at svares med samme Betsøbet som hidtil. — Endringsforslaget under Nr. 10 gaaer ud paa at optage en ny Paragraph i Lovforslaget. Jeg skal tillade mig at fremsætte et Par Bemærkninger med Hensyn til Forholdet med denne Paragraph. Allerede i 1764 begyndte man i Slesvig at afhænde Krongodsferne; det var grundet i en kongelig Resolution, fremkaldt ved de dengang stedsundne Kunstninger. Man folgte da i 1764 selv af disse Gøbser, men da Prisen ikke var synderlig høi, gik det istaa med Salget. I Slutningen af forrige Aarhundrede, i 1795 og 96, begyndte man imidlertid atter at afhænde, og ved Salget af de forskjellige Domainegøbser gik man saaledes frem, at man forbeholdt sig Skovene, men derimod folgte Bordenne i Parcelles, hvorved der opstod en heel Mængde Parcelles. Der var ogsaa det Eiendommelige ved Salget, at der i Reglen gaves en høist ubetydelig Røbesum saagodtsom Intet, men derimod paatog Røberne af disse Domainegodsparceller sig at tilsvare en aarlig Canon, der i mange Tilfælde er særdeles betydelig; den gaaer op i Tusinder. Blandt de Betingelser, hvorpaa disse Domaineparceller ere afhændede, er der forskellige af den Natur, at de synes at angaae en Fritagelse for at udrede visse Skatter og Ydelser til Staten og Kommunen. Jeg siger: de synes at antyde det, thi, i det Mindste at bømme efter de enkelte Afhændelsesdocumenter, som Udvalget har havt Veilighed til at gennemgaae, lader der sig vistnok reise Tvivl med Hensyn til de Resultater, som man skulde antage i saa Henseende. Men een Ting er dog vist, og det er, at man godt kan tænke sig, at de, der ere i Besiddelse af saadanne Domaineparceller, kunne have dannet sig en Forestilling om, at de, ved nu at komme ind under denne Lovs Forrifter, vilde blive forulempede, at man derved vilde udbringe dem saadanne Fritagelser, paa hvilke de havde gjort Regning ifølge de Wilkaar, hvorpaa Afhændelsen havde fundet Sted, og ligesom man i sig selv kan tænke sig, at en saadan Forestilling kunde opstaae, saaledes har man ogsaa havt bestemt Beviis for, at det er Tilfældet, dels i et Andragende fra endeel